Правився якось кочовик із верблюдом у далеке селище. Сонце пекло немилосердно, бідолаха вмивався потом і геть засапався.

— Потерпи трохи,— каже верблюд,— ось дістанемось оази, сядеш у холодочку та й спочинеш. Дивись на мене — я ж не нарікаю на спеку! А на мені ще й нав'ючено стільки!

— Правда твоя,— зітхнув кочовик,— тільки ходімо швидше.

Довго простували вони рівниною, аж ось добулися до гори — треба було подолати, щоб досягти оази.

Важко підійматися в таку спеку, тож кочовик ступав угору смутний-пресмутний. Але як вибралися на вершину й почали спускатися — повеселішав.

— Таки вилізли! А спускатися куди легше, хіба ж ні?

Верблюд мовчав. Кочовик озирнувся.

— Хіба ж ні? — перепитав.— Тобі що більше до вподоби: дертися на гору чи спускатися з гори?

— Я залюбки пройшов би іншою дорогою — довшою, але рівною. Чому ти про неї забув?